

жива, гледаше на-вси-страпи, и се смѣше отъ слободия на младитѣ бездѣлници, които я поздравляваха отъ кръчмитѣ. На Джехада най-сетнѣ не му бѣше до сущъ право дѣто се бѣше тя тѣй разглезила, но премного я обичаше и почиташе, та не си позволяваме да ѝ натяква за туй.

Но нето той, нето тя, не угаждаха че Елмазъ-ханъмъ ги слѣдва изъ дирѣ. Нея бѣха я нападнали всеѣкакви мисли слѣдъ заминуването на Бюлбюла и Джехада. Предчувствувала е пѣкакъ, че въ пейната къща се крие голѣмо нѣщо, което го незнае. Тя треперѣше отъ помислюването, че би могла да се породи найсетнѣ нѣкоя случка, която би разгнѣвила мъжътъ ѝ. Чудѣше се, защо дъщеря ѝ сама да ѝ се неповѣри, и се страхуваше да я не измами Джехадъ; за това намисли да се опита да открие работата и като се пребради съ по-дебелъ яшмакъ, па като хвърли на плещитѣ си фереджа отъ простъ платъ, спусна се слѣдъ дъщеря си и Джехада. Дѣтето повѣри на Зумруда.

Бюлбюла като мина Ени-кѣйой, приближи се до пристанището и влѣзе въ една варка, гдѣто сѣдна отзадъ а Джехадъ на срѣща ѝ. На нейно кимване спусна се елегантната варка на долу край брѣгътъ; почернѣлиятъ Ерменецъ загреба, облеченъ въ бѣла риза и гащи, съ голи гърди и рѣцѣ. Слѣдъ тѣхъ на трийсетъ—четирисетъ разкрачи возеше се Елмазъ-ханъмъ въ варка, и не ги изпущаше отъ очи.

Скоро Бюлбюлината варка стигна предъ Румели-хисаръ. Отъ дѣсно дигаше се високъ хридъ, обрасълъ съ гѣста зеленина а на върхътъ му се дигаха стари кули окитени съ брѣшлянъ и съ мѣхъ. Наоколо бѣше тихо; по-гѣстата върволица капци сновѣха повече отъ къмъ анадоиската страна. Бюлбюла поклатена, сѣкашъ, отъ хубавий изгледъ на тозъ предѣлъ, каза на